

naar jeg ikke ligefrem vilde være kærtig mod dem. I dette Brev henholdt den høitærede Minister sig imidlertid til de tidlige Udtalelser med Hensyn til Garantispørgsmaalene, og vi kunde altsaa ikke forstaa Andet, end at han sigtede til Besvarelsen af 17de Marts, men Hefsteden kom dog frem, idet der her for første Gang tales om „Rentegarantiens ved Lovens Begrænsning Dmsfang“, og nu begynder det ligesom at ane mig, at der er noget Galt paa Færde, men jeg forstod det imidlertid endnu ikke. Den næste Dag rejste den høitærede Minister og blev borte i længere Tid, og under hans Fraværelse fungerede en anden Minister. Jeg henvendte mig personlig til ham for at forelægge ham den Plan, som i Anledning af dette Jernbaneanlæg blev udarbejdet til Raststallets Bebyggelse; thi dette var ogsaa med i Planen, at hele Raststallets Terræn skulde inddrages til nye Gadeanlæg og til en Jernbanegaard. Ved denne Leilighed faldt der en spøgende Uttring af den fungerende Minister, for hvilken jeg, da jeg senere her forstod dens Betydning, maatte agte ham særdeles meget. Han sagde nemlig: „Har De hørt, at Davy skal kjøbes? Det var muligt et Rygte, som han ikke selv troede paa — jeg troede i hvert Fald ikke paa det — men Forklæringen lod ikke længe vente paa sig. Der kom nemlig kort Tid efter i Begyndelsen af Juli Maaned en Indbydelse til os til et Møde med en privat Mand her i Byen. Vi kom op til ham, og det første, han foretog sig, var et Bevis for, at det var ganske rigtig, at Hr. Davy skulde kjøbes. Det var en fuldmagt fra Davy, men en betinget. Fuldmagt for denne private Mand, til at gjøre os et Tilbud. Det første, jeg gjorde — det tilstaar jeg oprigtig — var at undersøge Underkristen, thi Hr. Davy havde kort forinden givet os sit Ord og Haandslag paa, at han ikke af Nænsommelighed vilde lade sig drage bort fra vort Forehavende; ja, dette var ikke alene bekræftet ved Haandslag, men det var ogsaa ført til bogs i den Protokol, hvortil vore Forhandlinger optegnedes. Vi havde for Dvrigt givet gjensidig Forpligtelse om, at Ingen af os maatte lade sig drage bort fra Sagen. Jeg tvivlede,

det tilstaar jeg, dog min Tvivl søgte jeg løst ved at tilkalde Davys Fuldmægtig, som tilfældig var i Nærheden. Jeg spurgte ham, om dette var hans Principals Underkrist, og jeg maatte sige til hans Gæde, at Daarvæne stode ham i Dinene, da han maatte tilstaa, at dette var Tilfældet. Min første Følelse var Harm og Uergjælse. Jeg saae mig altsaa dog stuppet. Maalet for, om jeg saa tør sige, et helt Livs og en stundom majsommeligt Stræben — thi, mine Herrer, jeg har ogsaa maattet kæmpe mig frem — det smukke Foretagende og den dertil knyttede Virksomhed, som jeg i høj Grad attraaede, fordi den passede for mig og egnede sig for mig, Alt skulde dog kun være et Blændværk! — De ville, mine Herrer, kunne forstaa, at jeg i min Uergjælse viste den Mand, der kom med dette Tilbud, endogsaa meget stærkt tilbage, og han kom aldrig til at meddele mig, hvor meget han vilde give. Saavidt kom han ikke, thi, som sagt, jeg viste hans Tilbud tilbage af Harm over, at Sagen var forstyrret; og hermed tror jeg fuldstændig at have bevareret den Institution, der er fremkommen mod os, om at vi paa en Tid, da Affindelsessummen var mindre, ikke fandt at burde modtage en saadan, men derimod ikke betænkte os paa at modtage den, da den blev større. Forinden jeg gaar videre, maatte jeg tillade mig at omtale en Episode, som omtrent samtidigt fandt Sted i Jambotryk, navnlig med Hensyn til en Udtalelse, som jeg der har bejnt mig af, og som jeg veed er bleven tillagt en vis Vægt. Jeg var bleven anmodet om at møde i denne Rod for at forhandle med en Komite i Holbæk angående en Understøttelse for Sagen fra Beboernes Side. Da jeg kom derud, oplæste jeg de omtrent 4 Svørgemaal, som den høitærede Minister havde bevareret, og efter at dette var færdigt, erklærede Formanden for Komiteen, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Ministeriets Besvarelse maatte forstås derhen, at den omspurgte Garant virkelig var os lovet, og at Koncessionen i sin Tid vilde kunne erholdes. Herom vare vi fuldstændig enige. Formanden spurgte mig dernæst, om det var sandt, at vi tænkte paa at afhænde Koncessionen til det sjællandske Jernbaneselskab, hvortil jeg svarede, at det